

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Tdo/59/2021
Identifikačné číslo spisu: 3215010044
Dátum vydania rozhodnutia: 15.11.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Dana Wänkeová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:3215010044.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z jeho predsedníčky JUDr. Dany Wänkeovej a sudcov JUDr. Petra Paludu a JUDr. Martina Piovartsyho v trestnej veci proti obvinenému L. V. pre zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona na neverejnom zasadnutí konanom 15. novembra 2021 v Bratislave o dovolaniach obvineného L. V. a syna obvineného Y. V. proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou z 20. júna 2018, sp. zn. 3T/22/2015, v spojení s uznesením Krajského súdu v Trenčíne z 10. januára 2019, sp. zn. 2To/106/2018, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolania obvineného L. V. a syna obvineného Y. V. odmieta.

Odôvodnenie

Okresný súd Bánovce nad Bebravou (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom z 20. júna 2018, sp. zn. 3T/22/2015, uznal obvineného L. V.Á. vinným zo zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona, ktorý spáchal tak, že

v období mesiacov november a december 2012 po predchádzajúcej telefonickej dohode a osobných rozhovorov na viacerých miestach v obci V. a v V. O. V. vypýtal od Ing. F. U. finančnú hotovosť vo výške 32.000 eur pod zámenkou sprostredkovania a vybavenia úveru v presne neurčenej banke v Bratislave vo výške 170.000 eur až 200.000 eur, pričom poškodený Ing. F. U. koncom mesiaca november 2012 vyplatil L. V. v hotovosti sumu 11.000 eur a následne vložil na účet č. ú. 1966123951/0200 patriaci manželke obvineného U. V. dňa 5. decembra 2012 sumu 8.000 eur, dňa 7. decembra 2012 sumu 10.000 eur, dňa 17. decembra 2012 sumu 12.000 eur, pričom vedel, že žiadny úver nevybaví, žiadny úver ani nesprostredkoval ani nevybavil a peniaze mu nevrátil, ale ich použil na vlastnú potrebu.

Za to mu okresný súd uložil podľa § 221 ods. 3 Trestného zákona s prihliadnutím na § 38 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere tri roky, na ktorého výkon ho podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Zároveň podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku súd poškodeného Ing. F. U. s nárokom na

náhradu škody odkázal na civilný proces.

Obvinený napadol uvedený rozsudok okresného súdu odvolaním, ktoré Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) uznesením z 10. januára 2019, sp. zn. 2To/106/2018, zamietol podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné.

Proti uzneseniu krajského súdu, ktoré bolo obvinenému a jeho obhajcovi doručené 4. marca 2019, podal 31. júla 2020 syn obvineného Y. V. sám s písomným súhlasom obvineného dovolanie a to z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. i), písm. h) a písm. k) Trestného poriadku. Následne obvinený prostredníctvom na dovolacie konanie ustanoveného obhajcu 10. februára 2021 dovolanie a to z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), písm. f), písm. i) a písm. k) Trestného poriadku.

Syn obvineného Y. V. v odôvodnení dovolania v podstate uviedol, že k odsúdeniu jeho otca došlo na základe nesprávneho posúdenia okolnosti, ktoré sa udiali v danej dobe a za dôkazy vykonané v prvostupňovom konaní, ktoré boli vykonané jednostranne v neprospech jeho otca. Súd podľa jeho názoru vykonal v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky dôkaz výsluchom svedka C. Z., ktorý nemá žiadny doklad o tom, že požičal obvinenému sumu 11.000 eur. Tento dôkaz podľa dovolateľa je procesne nepoužiteľný a preto súd vec aj nesprávne právne posúdil. Pokračoval, že v konaní boli viaceré rozpory v dôkazoch, čo podľa neho sponchyňuje dôveryhodnosť vykonaných svedeckých výpovedí a takáto pochybnosť podľa neho rovnako predstavuje námietku schopnú ovplyvniť posúdenie skutkových okolností prípadu založených na občianskoprávných dôkazoch a výsledku súdneho procesu. Je podľa dovolateľa neprístupné, aby súd rozhodol o vine jeho otca na základe dôkazov, v ktorých existujú nejasnosti a rozpory. V konaní došlo podľa jeho názoru k porušeniu zásady náležitého zistenia skutkového stavu a zásady rovnosti strán, lebo súd vyhovel len prokurátorovi a naopak výsluch jeho matky U. V. celú obžalobu vyvracia. Poznamenal, že jeho matka bola spolu s obvineným prinútená podpísať dohodu o urovaní, pričom tak mali urobiť pod nátlakom, že F. U. a Mgr. P. Z. majú známosti vo vláde a na prokurátora v Bánovciach nad Bebravou, pričom im malo byť povedané, že ak tak neurobia, urobia im zo života peklo a preto pod nátlakom podpísali papier na 27.500 eur pre F. U.. Podľa názoru dovolateľa rozsudok súdu a to aj napriek svojej pomernej obsiahlosti nie je presvedčivý a preskúmateľný. Rovnako namietal zasahovanie advokáta Mgr. Z. do celého procesu. Odôvodnenie rozsudku z hľadiska právnych úvah a dokázaných skutočností podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny musí podľa dovolateľa nadväzovať na odôvodnenie výroku o vine, ktoré musí vyplynúť z jednoznačného záveru nevzbudzujúceho dôvodné pochybnosti, že skutok spáchal otec, zisteným spôsobom a z preukázaného motívu a že ním spôsobil súdom ustálený následok, v dôsledku čoho bol podradený práve pod príslušné ustanovenie zákona. Dodal, že nemôže súd na základe jednostranného procesu uznať vinným otca. Ďalej uviedol, že štátne orgány majú povinnosť vykladať zákony v súlade s Ústavou Slovenskej republiky a základnými princípmi právneho štátu, poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 255/2010. V závere uviedol, že je to pre spravodlivosť a tak to malo byť aj v prípade jeho otca ako obžalovaného z veci, ktorú vôbec on neinicioval. Nebyť iniciátora, nie je čo riešiť, zásada - vedel do čoho ide. Ideálne sú podľa neho aj slová ministerky spravodlivosti o svojvôli rozhodnutia proti logike zákonom, judikatúre a novele z 9. júla 2020. Dovolateľ žiadal Najvyšší súd Slovenskej republiky, aby bol plne zrušený rozsudok okresného súdu v spojení s uznesením krajského súdu.

V odôvodnení svojho mimoriadneho opravného prostriedku obvinený L. V. po stručnom zrekapitulovaní predchádzajúceho konania a rozhodnutí počas neho vydaných vo vzťahu k zásadnému porušeniu jeho práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku uviedol, že okresný súd i odvolací súd sa v odôvodnení ich rozhodnutí nedostatočne vysporiadali so zásadnými skutočnosťami, resp. tiež námietkami obhajoby (tieto namietal v podanom odvolaní) týkajúcimi sa nižšie rozvedených skutočností. V súvislosti s dovolacími dôvodmi v zmysle § 371 ods. 1 písm. f), písm. i) a písm. k) Trestného poriadku obvinený poukázal na skutočnosť, že 11. februára 2015 bola medzi poškodeným Ing. F. U. ako účastníkom v 1) rade a ním a jeho manželkou U. V. ako účastníkmi v 2) a 3) rade uzatvorená Dohoda o urovaní v zmysle ustanovenia § 585 a nasl. Zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky

zákoník v z. n. p. Poznamenal, že jeho manželka sa pritom stala účastníčkou Dohody o urovnaní vzhľadom na 11. februára 2015 uzavretú Dohodu o pristúpení k záväzku, ktorej účastníkom sa táto stala ako pristupujúca k záväzku (spoludlžníčka) vo vzťahu k osobe Ing. F. U. ako veriteľa. Ďalej uviedol, že predmetná Dohoda o urovnaní, ako aj Dohoda o pristúpení k záväzku boli spísané z iniciatívy poškodeného Ing. F. U., ktorý prostredníctvom jeho obhajcu zabezpečil ich vypracovanie. Obvinený poukázal na posledný odsek článku II a článok IV Dohody o urovnaní a uviedol, že predmetná dohoda obsahuje explicitný a nespochybniteľný prejav vôle Ing. F. U., ktorým v čase vyšetrovania, pred jeho skončením, prejavil skutočnú, slobodnú a vážnu vôľu. Pokračoval, že takýto prejav vôle poškodeného sa pritom v súlade s jeho písomným záväzkom v zmysle posledného odseku článku II Dohody o urovnaní ako to predpokladá ust. § 212 ods. 1 Trestného poriadku, dostal aj do dispozície príslušného vyšetrovateľa Policajného zboru. Na podporu správnosti takéhoto tvrdenia dovolateľ poukázal na obsah zápisnice - záznam o preštudovaní vyšetrovacieho spisu (23. februára 2015). V rámci tohto poškodený prostredníctvom jeho splnomocneného právneho zástupcu uviedol: „Bez návrhov na doplnenie dokazovanie. V zastúpení poškodeného vzhľadom na uzatvorenie dohody o úhrade pohľadávky neuplatňujem v trestnom konaní nárok na náhradu škody a ani netrvám na trestnom stíhaní obvineného.“ Takýto prejav vôle poškodeného, zachytený v zápisnici vyšetrovateľom Policajného zboru, aj v kontexte jeho prejavu vôle vyplývajúceho z posledného odseku článku II Dohody o urovnaní nemožno podľa obvineného z hľadiska jeho právnych účinkov vyhodnotiť inak, ako späťvzatie súhlasu poškodeného s trestným stíhaním, ktorý súhlas je obligatórne vyžadovaný v zmysle ustanovenia § 211 ods. 1 Trestného poriadku.

Pokiaľ ide o vzťah medzi poškodeným a osobou obvineného, uviedol, že sa dlhoročne poznajú, tykajú si a ako spoluhráči hrávali futbal v FK V. Obvinený pokračoval, že vzťah medzi nimi preto možno považovať za blízky vzťah. Ak teda poškodený v predmetnej trestnej veci neudelil súhlas, resp. podľa ust. § 212 ods. 2 Trestného poriadku vzal svoj súhlas s trestným stíhaním späť, nebolo podľa obvineného s poukazom na ustanovenie § 9 ods. 1 písm. f) Trestného poriadku procesne prípustné viesť ďalej voči jeho osobe trestné stíhanie. Dodal, že z ustanovenia § 212 ods. 3 Trestného poriadku súčasne vyplýva, že súhlas výslovne odopretý, alebo vzatý späť môže poškodený znovu udeliť iba v taxatívne vymedzených dôvodoch, ktoré však v danom prípade nie sú naplnené. Na dôvažok tiež uviedol, že zmieňované dokumenty zachytávajúce jednoznačný prejav vôle poškodeného v otázke jeho nesúhlasu s trestným stíhaním, sa v súdnom spise nachádzajú jednak v rámci vyšetrovacieho spisu, ale tieto tiež boli do súdneho spisu založené aj stranou poškodeného, a to v rámci jeho podania z 11. februára 2019 (č. l. 398 a nasl.). Obvinený ďalej poukázal na skutočnosť, že okresný súd v odsudzujúcom rozsudku síce reflektoval na zmieňovanú Dohodu o urovnaní, ktorá bola ako dôkaz vykonaná na hlavnom pojednávaní, avšak iba v časti poškodeným uplatneným nárokom na náhradu škody, ktorého odkázal na civilný proces. V tejto súvislosti okresný súd podľa názoru obvineného úplne správne konštatoval, že pôvodný záväzok je v plnom rozsahu včítane príslušenstva nahradený novým záväzkom vyplývajúcim z Dohody o urovnaní. Poukázal na konštatovanie okresného súdu: „Pokiaľ však poškodený pri svojom výsluchu a pri uplatnení škody v trestnom konaní trval, že žiada náhradu škody a že popri škode uvedenej v dohode o urovnaní súd takýto nárok nemal v trestnom konaní za preukázaný a preto poškodeného v súlade s ust. § 228 ods. 1 Trestného poriadku s týmto nárokom na náhradu škody odkázal na občianske súdne konanie.“ Uvedené hodnotiace závery okresného súdu, ktoré si osvojil aj odvolací súd, nemožno podľa obvineného opomínať aj v časti výrokov o vine a treste. Pokračoval, že ak totiž súdy oboch stupňov prijali na základe vykonaného dokazovania hodnotiaci záver, že uzatvorením dohody o urovnaní v trestnom konaní nemali za preukázaný, vyvstáva podľa obvineného otázka, či je možné v časti výroku o vine a treste legitímne dospieť k záveru, že celková škoda, resp. výška záväzku bola vyššia, ako v dohode o urovnaní uvedených 27.000 eur, z ktorých najmenej 10.000 eur bolo okamžite uspokojených prevodom vlastníctva vozidla Škoda Superb na poškodeného Ing. F. U..

Obvinený súčasne namietal, že súdy oboch stupňov na účely ich rozhodnutí už nereflektovali na výslovný prejav vôle osoby poškodeného obsiahnutý v hmotnoprávnom úkone - Dohoda o urovnaní z 11. februára 2015, v rámci ktorého vzhľadom na tú skutočnosť, že sa dohodol na úhrade podstatnej časti svojich nárokov a už došlo aj k úhrade 1. dohodnutej splátky „nežiada, aby bol účastník v 2) rade v súvislosti s jeho nárokom aj trestne stíhaný.“ Súdy oboch stupňov zároveň podľa obvineného nijako

nereflektovali na prejav vôle poškodeného uskutočnený prostredníctvom jeho splnomocneného právneho zástupcu pred vyšetrovateľom Policajného zboru do zápisnice, ktorý na takýto jeho skorší prejav vôle priamo nadväzoval a výslovne potvrdzoval jeho relevantnosť.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti je toho právneho názoru, že sú splnené dôvody dovolania podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. c), písm. f), písm. i), písm. k) Trestného poriadku a preto obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa so spisovým materiálom v zmysle ustanovenia § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil, že napadnutým uznesením krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu bol porušený zákon v jeho neprospech a súčasne podľa ustanovenia § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu spolu s rozsudkom okresného súdu a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal predmetnú vec znovu v potrebnom rozsahu prerokovať a rozhodnúť.

Prokurátorka príslušnej okresnej prokuratúry v písomnom vyjadrení k dovolaniu obvineného uviedla, že nie je naplnený žiadny dôvod dovolania uvádzaný obvineným. Pokiaľ ide o dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, zásadným porušením práva na obhajobu sa rozumie najmä porušenie ustanovení o povinnej obhajobe (§ 37 Trestného poriadku). V prípade, ak obvinený po určitú časť trestného konania nemal obhajcu napriek tomu, že ho mal mať, potom je splnená táto podmienka dovolania spravidla vtedy, ak orgány činné v trestnom konaní alebo súd v tomto čase skutočne vykonávali úkony trestného konania, ktoré smerovali k vydaniu meritórneho rozhodnutia, ktoré bolo napadnuté dovolaním. V súvislosti s dôvodom dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. f) Trestného poriadku uviedla, že v čase, keď sa viedlo trestné stíhanie neboli splnené zákonné podmienky na to, aby poškodený mal tzv. právo disponovať trestným stíhaním v zmysle § 211 ods. 1 Trestného poriadku pretože nebol takou osobou, voči ktorej by mal ako svedok právo odoprieť výpoveď. Poznamenala, že nešlo o jeho príbuzného v priamom rade, súrodenca, osvojiteľa, osvojenca, manžela ani druha. Naopak, išlo o úplne cudziu osobu a pre vedenie trestného stíhania je právne irelevantné dojednanie poškodeného s obvineným v zmluve uzavretej v režime Občianskeho zákonníka, že poškodený vezme späť súhlas s trestným stíhaním, ak bude uhradená časť dlhu. Dodala, že takýto súhlas na trestné stíhanie sa od poškodeného ani nevyžadoval, pretože tento v čase, keď sa trestné stíhanie viedlo nemal právo disponovať s trestným stíhaním podľa § 211 a § 212 Trestného poriadku. Pokiaľ ide o dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku prokurátorka uviedla, že dovolanie podané synom obvineného ako aj obhajcom v mene obvineného neobsahujú žiadne tvrdenie o tom, že skutok nie je trestným činom alebo že by súdy prvého a druhého stupňa nesprávne právne posúdili skutok, pre ktorý sa viedlo trestné stíhanie, pre ktorý bola podaná obžaloba a pre ktorý bol obvinený aj odsúdený. Vo vzťahu k dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. k) Trestného poriadku uviedla, že k tomuto sa obhajca bližšie ani nevyjadril, ani neuviedol, z akých dôvodov malo byť vedené trestné stíhanie proti obvinenému, hoci bolo trestné stíhanie neprístupné. Vyjadruje sa iba k neprípustnosti trestného stíhania obvineného z dôvodu údajného späťvzatia súhlasu poškodeného s trestným stíhaním, ku ktorému sa už vyjadrila v prípade dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. f) Trestného poriadku.

Prokurátorka navrhla, aby dovolací súd podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku na neverejnom zasadnutí dovolanie obvineného odmietol bez preskúmania veci, pretože je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. f), písm. i), písm. k) Trestného poriadku.

Podaním doručeným okresnému súdu 30. marca 2021 sa k dovolaniam vyjadril poškodený Ing. F. U., ktorý uviedol, že dovolanie v tejto veci je postavené na tvrdení, že L. V. má s ním blízky vzťah. Je podľa poškodeného pravda, že sa poznajú z pôsobenia vo futbalovom klube, ale o blízkom vzťahu nemôže byť ani reč. L. V. ho podviedol a priviedol do veľkých problémov, s ktorými sa ešte dlho vysporiadával. Pokračoval, že išlo o problémy nielen finančné, ale aj o narušené vzťahy s ľuďmi, ktorí boli do toho nepriamo zatiahnutí. Obvinený si podľa poškodeného však ani teraz neuvedomuje, aké škody spôsobil. Dovolanie podľa poškodeného navyše obsahuje množstvo vykonštruovaných nepravd a manipulatívnych vetných konštrukcií.

Obvinený sa podaním doručeným okresnému súdu 12. mája 2021 vyjadril k vyjadreniu prokurátorky, že

v trestnej veci je veľa procesných väd (C. Z. - úžerník a obchodník bez živnosti, peniaze dával na úrok aj U., prokurátor to neriešil; Mgr. Z. - nezákonne zastupoval) a hmotnoprávnych väd (nesprávne právne posúdenie zisteného skutku ako i nesprávne použitie hmotnoprávneho ustanovenia, skutok nie je trestným činom; jeho argumenty o vrátení peňazí). V predmetnej trestnej veci tým pádom nastal stav, že konanie vedené voči jeho osobe bolo v rozpore s pravidlami práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“). Opakovane uviedol, že chce nový proces a spravodlivosť. Súčasťou podania bolo aj doplnenie dovolania, v ktorom nad rámec vyššie uvedeného dovolania uviedol, že rozsudok obsahujúci neurčitý právny pojem s konkrétnym skutkom podradený pod hypotézu právnej normy nemá do sylogizmu pridané ďalšie premisy a tým pádom sa rozpadá pôvodná normatívna premisa. Preto podľa neho ani záver logicky nevyplýva z pôvodnej premisy, čím rozsudok nemá formálnu logiku a tobôž ani praktické a hodnotové úvahy. Poznamenal, že je to porušenie práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru, nemôžeme súdiť človeka na základe jednostrannosti a zaujatosti, neznášanlivosti, ale podľa dôkazov a skutočností v konkrétnom prípade. Obvinený poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 243/07. Podľa názoru obvineného na tento prípad ani neexistuje právna norma, lebo je to občianskoprávna záležitosť, ktorá dáva za pravdu obvinenému, lebo jeho argumenty sedia so skutočnosťou a časom ako to bolo, preto ani rozhodnutie sa podľa neho nezhoduje s jednoznačným významom textu zákona. Dodal, že tu vidieť zákon presahujúce dotváranie práva a, že súd všeobecný sa prejavoval arbitrárne. Obvinený poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 33/2012, rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 2232/07, I. ÚS 243/07. Ďalej obvinený uviedol, že od odoslania z 30. júla 2020 na okresný súd sa splatilo ďalších 2.700 eur to znamená vrátane auta Škoda Superb + peniaze cez účet, je evidentná už suma 21.000 eur dávno preplatená. Zopakoval, že ide o občianskoprávnu vec, nebol dôvod na trestné stíhanie, odsúdenie, ale hľadanie skutočnej pravdy. Čo podľa neho mohol urobiť krajský súd, ktorý mal opísané podrobné odvolanie, sťažovateľ predložil viaceré stanoviská, ktoré dokazujú priamy zásah do jeho práv, či oprávnených záujmov, bolo potrebné sa týmito stanoviskami vyčerpávajúcim spôsobom vysporiadať, čo sa však nestalo. Podľa obvineného je tu porušené právo na súdnu ochranu, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie. Pokračoval, že oba sudy opomenuli, že v demokracii nemôže prísť človek, ako tu svedok nahovorený C. Z., bez papiera, ktoré musí prijímateľ podpísať - samozrejme, a bude tvrdiť, že peniaze, takú veľkú sumu, dal obvinenému. Krajský súd sa teda podľa obvineného obmedzil iba na prevzatie konštatačného právneho záveru prvostupňovej inštancie, bez toho aby preskúmal jeho argumenty, ktoré boli podložené holou skutočnosťou a aj faktami. Dodal, že nie je možné dokázať úmysel obvineného spôsobiť škodu, a dnes je suma už preplatená ďaleko sumu 25.000,- eur spolu.

Obvinený podaním doručeným Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky 20. októbra 2021 doplnil svoje dovolanie o Dohodu o urovnaní uzavretú 30. septembra 2021 podľa § 585 a nasl. zákona č. 40/1964 Z. z. Občianskeho zákonníka v platnom znení medzi Ing. F. U. a U. V.. Vo vzťahu ku ktorej uviedol, že ide o doklad o argumentoch, že to bol civilný spor a nie trestnoprávny ako si to oni urobili podľa seba. Poznamenal, že logika je tu daná, že chceli peniaze a vydierať jeho ženu U. V. nezmyselnou zmluvou, že ukončia trestné konanie ak to podpíše. Ani jeden súd sa s tým nezaoberal a bolo to predložené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) posúdil vec najprv v zmysle § 382 Trestného poriadku a zistil, že dovolanie bolo podané synom obvineného Y. V. ako oprávnenou osobou podľa § 369 ods. 5 Trestného poriadku, dovolanie bolo podané obvineným L. V. a ako oprávnenou osobou podľa § 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku, prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], v zákonnej lehote uvedenej v § 370 ods. 1 Trestného poriadku, potom ako obvinený využil svoje zákonné právo podať riadny opravný prostriedok (odvolanie), o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku), s obsahovými náležitosťami podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku a s uvedením dôvodu dovolania podľa odseku 2 tohto ustanovenia.

Dovolací súd, ale zároveň zistil, že synom obvineného a obvineným uplatnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g), písm. f), písm. i), písm. h) a písm. k) Trestného poriadku nie sú v

posudzovanej veci zjavne splnené.

Úvodom považuje najvyšší súd za potrebné vo všeobecnej rovine pripomenúť, že z konštrukcie a štruktúry jednotlivých dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku vyplýva, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu je určené na nápravu výslovne uvedených procesných a hmotnoprávných chýb. Dovolanie nie je v zásade prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili sudy prvého a druhého stupňa [primerane pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod č. 57/2007-II]. Povedané inými slovami, dovolaním podaným z niektorého z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Trestného poriadku sa nemožno domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je založené napadnuté alebo jemu predchádzajúce rozhodnutie, a ani prehodnotenia vykonaného dokazovania. Pritom platí, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takéhoto dovolacieho dôvodu podľa § 371 Trestného poriadku. Nestačí, ak podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pokiaľ v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu (pozri napr. odôvodnenie rozhodnutia najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 51/2014).

Je potrebné si uvedomiť, že dovolanie má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov musia byť nutne obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia. Dôvody dovolania sú v porovnaní s dôvodmi zakotvenými pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní podstatne užšie.

Pokiaľ ide o dovolateľmi označený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, najvyšší súd stabilne judikuje a aj na tomto mieste opakuje, že právo na obhajobu je potrebné v zmysle tohto dovolacieho dôvodu chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 5 Trestného poriadku). Za porušenie práva na obhajobu podľa tohto ustanovenia preto nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Trestného poriadku. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinil podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú a nebude ju už overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 7/2011).

Podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu. Právo na obhajobu je jedným zo základných atribútov spravodlivého procesu zabezpečujúcich „rovnosť zbraní“ medzi obvineným na jednej strane a prokurátorom ako žalobcom v trestnom konaní, na strane druhej. Táto základná zásada trestného konania je v Trestnom poriadku upravená v ustanovení § 2 ods. 9 Trestného poriadku, vyplýva z čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a je garantovaná v ďalších významných právnych dokumentoch, akými sú Listina základných práv a slobôd a Dohovor. Podľa čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby, a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu. Porušenie práva na obhajobu je podstatnou chybou konania. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku je však koncipovaný oveľa užšie, keďže nie je ním akékoľvek (resp. každé) porušenie práva na obhajobu, ale len porušenie tohto práva zásadným spôsobom. Pri posudzovaní, či v danom prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, sú dôležité konkrétne podmienky prípadu, ktoré je potrebné vyhodnotiť individuálne, ako aj vo vzájomných súvislostiach. Podstatou práva na obhajobu je zabezpečiť obhajovanie práv obvineného

tak, aby v konaní boli okrem iného objasnené aj všetky skutočnosti svedčiace v prospech obvineného, a aby sa na ne v konaní a pri rozhodovaní prihliadalo.

Je potrebné taktiež zdôrazniť, že trestné konanie sa posudzuje komplexne ako jeden celok a nie je možné z hľadiska zachovania práv obvineného hodnotiť len niektoré parciálne, jednotlivo extrahované úkony, resp. postupy a na základe nich konštatovať zásadné porušenie jeho obhajobných práv. Najvyšší súd však z obsahu rozsudku okresného súdu, ako ani krajského súdu nezistil žiadne skutočnosti svedčiace o tom, že by v priebehu konania na súdoch nižšieho stupňa došlo k porušeniu práva obvineného L. V. na obhajobu. Naopak, jeho právo na obhajobu bolo v priebehu trestného konania v plnom rozsahu zachované, pričom obvinený mal možnosť zúčastňovať sa pojednávani a uplatňovať svoje práva či už osobne, alebo prostredníctvom obhajcu, pričom toto svoje právo v priebehu konania aj aktívne využíval.

Vo vzťahu k uvedeným konkrétnym skutočnostiam najvyšší súd v súlade so svojou judikatúrou (R 7/2011, R 116/2014) vo všeobecnosti uvádza, že ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva v navrhovaní dôkazov, zodpovedá mu povinnosť súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritorným rozhodnutím buď tomuto návrhu vyhovieť alebo ho odmietnuť (§ 272 ods. 3 Trestného poriadku), resp. rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú (§ 274 ods. 1 Trestného poriadku). Tak ako nie je možné úspešne podať dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku na podklade toho, že sa návrhu na vykonanie dôkazu nevyhovelo, nemožno za porušenie práva na obhajobu v zmysle uvedeného dovolacieho dôvodu považovať ani obsah a rozsah vlastnej úvahy súdov nižšej inštancie o voľbe použitých dôkazných prostriedkov. Možno zopakovať, že ak by záver súdu urobený v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktorá vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, a nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 16/2013-I).

Vo vzťahu k dovolateľom uplatnenému dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku treba vo všeobecnosti uviesť, že tento možno úspešne uplatniť iba vtedy, ak zistené porušenie zákona (posudzujúc trestné konanie ako celok) zodpovedá svojou povahou a závažnosťou porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru. Nesprávny procesný postup pri získaní alebo vykonávaní dôkazov tak môže viesť k naplneniu tohto dovolacieho dôvodu iba vtedy, ak mal negatívny materiálny dopad na práva obvineného, teda len ak bolo odsúdenie obvineného založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkaze, ktorého získanie alebo vykonanie sa spochybňuje. Tento prístup najvyššieho súdu pri výklade a uplatňovaní tohto dovolacieho dôvodu vychádza z toho, že dovolanie nemožno považovať za dôvodné, ak by ním namietané a dovolacím súdom zistené porušenie zákona nemohlo viesť ku zmene napadnutého rozhodnutia. Dovolanie by v takom prípade v konečnom dôsledku nemohlo byť úspešné a splniť ním sledovaný účel nápravy, ani ak by mu dovolací súd vyhovel, čím by stratilo procesnú povahu opravného prostriedku (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 52/2013-III).

Pokiaľ ide o vzájomný vzťah dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. g) Trestného poriadku, treba zároveň dodať, že ak dovolateľom tvrdená nezákonnosť dôkazu spočíva v zásadnom porušení práva obvineného na obhajobu, ku ktorému malo dôjsť pri jeho získaní alebo vykonaní, takto vecne vymedzená chyba zodpovedá (v prípade jej preukázania) iba dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, ktorý je v tomto prípade vo vzťahu k dôvodu dovolania podľa písm. c) tohto ustanovenia v pomere špeciality. Pritom platí, že viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené podľa § 385 ods. 1 Trestného poriadku, sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku), a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 120/2012-I). Inak povedané, pri zisťovaní dôvodov dovolania dovolacím súdom je rozhodujúca ich vecná špecifikácia dovolateľom a nie ich označenie podľa § 371 Trestného poriadku.

Ďalej je potrebné uviesť, že pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, hodnotí najvyšší súd skutkový stav len z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené. Predmetom tohto dovolacieho dôvodu tak môže byť len nesprávne právne posúdenie v skutkovej vete rozhodnutia ustáleného skutku, ale nikdy samotné skutkové zistenia, ktoré sú jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť (pozri tiež rozhodnutie najvyššieho súdu a stanovisko jeho trestnoprávneho kolégia zverejnené v Zbierke pod č. 47/2008 a 3/2011). Pokiaľ ide o ďalšie námietky, ktoré obvinený a dovolateľ v rámci dovolaní vecne uplatnili a ktorých podstata je zrekapitulovaná vyššie, tieto majú skutkový charakter, keďže sa nimi snažia dosiahnuť revíziu skutkových zistení okresného súdu, ktoré si osvojil aj krajský súd a ktorých správnosť a úplnosť nemôže najvyšší súd v tomto konaní iniciovanom obvineným (a dovolateľom) skúmať ani meniť. Námietky skutkovej povahy sú pritom uplatniteľné len v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku, ktorý je oprávnený použiť iba minister spravodlivosti. Najvyšší súd sa preto s týmto okruhom námietok obvineného a dovolateľa nemohol zaoberať (primerane napr. rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 14/2015).

V rámci tohto dovolacieho dôvodu tak nemožno účinne namietať ani hodnotenie vykonaných dôkazov, pretože určitý skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu, keďže aj to by odporovalo viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom, ktorá je výslovne zakotvená v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Trestného poriadku a ktorá vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania iniciovaného obvineným alebo generálnym prokurátorom (§ 369 ods. 2 Trestného poriadku) je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (primerane pozri napr. rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 7/2011).

V kontexte týchto všeobecných východísk sa najvyšší súd stotožňuje so záverom krajského súdu, ktorý si v celom rozsahu osvojil tak skutkové zistenia ako aj právne posúdenie konania obvineného rozvedené v odôvodnení okresného súdu, keďže sú dostatočne podrobne a presvedčivo rozvedené. Možno v podrobnostiach odkázať, že súd prvého stupňa v rozhodnutí podrobne rozviedol dôkazy (str. 6-8), ktoré usvedčujú obvineného zo spáchania žalovaného skutku, precíznym spôsobom vyhodnotil i prípravné konanie, ktoré predchádzalo podaniu obžaloby a jeho správny skutkové a právne závery vo vzťahu k uznanej vine majú dostatočný skutkový základ v riadne vykonanom dokazovaní, vrátane záveru o naplnení subjektívnej, ako aj objektívnej stránky zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona. Obvinený je usvedčovaný výpoveďami poškodeného Ing. F. U., svedkov C. Z. a L. Y., ako i listinnými dôkazmi tak, ako na ne podrobne poukazuje súd prvého stupňa.

Vo vzťahu k dovolateľom označenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku treba vo všeobecnej rovine uviesť, že v jeho rámci nemožno namietať neprimeranosť uloženého trestu, ale výlučne iba to, že trest bol uložený mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa. Vzájomný vzťah dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. i) a písm. h) Trestného poriadku je pritom taký, že prvý z nich je všeobecným hmotnoprávnym dôvodom a druhý špeciálnym hmotnoprávnym dôvodom vzťahujúcim sa iba k výroku o treste. Z logiky tohto vzťahu potom vyplýva, že samotný výrok o treste okrem prípadov nesprávnej aplikácie ustanovení kogentnej povahy viažucej sa k rozhodovaniu o treste môže byť napadnutý prostredníctvom nie všeobecného, ale len prostredníctvom špeciálneho dovolacieho dôvodu, ktorý sa viaže k takému výroku (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu a stanovisko jeho trestnoprávneho kolégia zverejnené v Zbierke pod č. 58/2007-I a 5/2011).

V tejto súvislosti len pre úplnosť najvyšší súd dodáva, že za zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona ustanovuje zákon trest odňatia slobody na tri roky až desať rokov. V posudzovanej veci, pokiaľ ide o uložený trest odňatia slobody, ide o taký druh trestu, ktorého uloženie zákon za trestný čin, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, pripúšťa a rovnako tak výmera tohto trestu je v rámci zákonnej trestnej sadzby. V tomto smere sa dovolací súd stotožňuje so závermi odvolacieho súdu ako aj okresného súdu uvedených v odôvodneniach rozsudkov. Je teda zrejmé, že trest odňatia slobody vo výmere tri roky je uložený v zákonom stanovenej trestnej sadzbe (na jej spodnej

hranicí) a nezakladá dôvodnosť dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku.

Čo sa týka ďalších namietaných dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. f) a písm. k) Trestného poriadku možno pripomenúť, že podľa § 371 ods. 1 písm. f) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak trestné stíhanie bolo vykonané bez súhlasu poškodeného, hoci jeho súhlas sa podľa zákona vyžaduje; a podľa § 371 ods. 1 písm. k) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak sa proti obvinenému viedlo trestné stíhanie, hoci bolo neprípustné. Naplnenie týchto dovolacích dôvodov obvinený odôvodnil tým, že poškodený v predmetnej trestnej veci neudelil súhlas, resp. podľa ustanovenia § 212 ods. 2 Trestného poriadku vzal svoj súhlas s trestným stíhaním späť.

V tejto súvislosti možno vo všeobecnosti uviesť, že dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. f) Trestného poriadku sa týka dôvodu neprípustnosti trestného stíhania podľa § 9 ods. 1 písm. f) Trestného poriadku. Tento dôvod dovolania, ak by nebol vyjadrený osobitne, by teda bol podraditeľný pod dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. k) Trestného poriadku. Ak nebol udelený súhlas poškodeného v zákonom ustanovených prípadoch, nemalo dôjsť ani k vzneseniu obvinenia (§ 211 Trestného poriadku). Dovolací dôvod podľa písm. f) je použiteľný v prípade, ak trestné stíhanie bolo vykonané proti konkrétnej osobe (teda po právoplatnom vznesení obvinenia) napriek neudeleniu súhlasu poškodeného, ak je potrebný, alebo napriek vziať takého súhlasu späť a bolo skončené iným rozhodnutím, proti ktorému je prípustné dovolanie podľa § 368 ods. 2 Trestného poriadku, než zastavením trestného stíhania podľa § 215 ods. 1 písm. d), § 241 ods. 1 písm. c), § 244 ods. 1 písm. c), § 281 ods. 1, § 290 ods. 1, § 320 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Podľa § 211 ods. 1 Trestného poriadku, trestné stíhanie pre trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 157 a 158, ohrozovania pohlavnou chorobou podľa § 167, neposkytnutia pomoci podľa § 177 a 178, porušovania domovej slobody podľa § 194, ochrany súkromia v obydlí podľa § 194a, porušovania tajomstva prepravovaných správ podľa § 196 a 197, krádeže podľa § 212, sprenevery podľa § 213, neoprávneného užívania cudzej veci podľa § 215, neoprávneného používania cudzieho motorového vozidla podľa § 216 a 217, neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo nebytovému priestoru podľa § 218, neoprávneného vyrobienia a používania platobného prostriedku podľa § 219, podvodu podľa § 221, úžery podľa § 235, zatajenia veci podľa § 236, porušovania povinností pri správe cudzieho majetku podľa § 237 a 238, poškodzovania veriteľa podľa § 239, zvýhodňovania veriteľa podľa § 240, poškodzovania cudzej veci podľa § 245 a 246, poškodenia a zneužitia záznamu na nosiči informácií podľa § 247, porušovania autorského práva podľa § 283, krivého obvinenia podľa § 345, nebezpečného prenasledovania podľa § 360a, ohovárania podľa § 373, poškodzovania cudzích práv podľa § 375 Trestného zákona proti tomu, kto je vo vzťahu k poškodenému osobou, voči ktorej by mal poškodený ako svedok právo odoprieť výpoveď, ako aj pre trestný čin opilstva podľa § 363 Trestného zákona, ak inak vykazuje znaky skutkovej podstaty niektorého z týchto trestných činov, možno začať a v už začatom trestnom stíhaní pokračovať iba so súhlasom poškodeného. Ak je poškodených jedným skutkom niekoľko, stačí súhlas len jedného z nich.

Ustanovenie § 211 ods. 1 a nasl. Trestného poriadku je v spojení s obvineným uplatňovaným dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. f) Trestného poriadku potrebné podľa uznesenia najvyššieho súdu z 11. novembra 2020, sp. zn. 1Tdo/27/2020, vykladať tak, že ide o prelom do zásady legality a oficiality (§ 2 ods. 5 a 6 Trestného poriadku), pre splnenie ktorého zákon požaduje kumulatívne splnenie nasledovných podmienok:

- a) záujem poškodeného, ktorý má blízky vzťah k páchatelovi trestného činu označeného v § 211 ods. 1 Trestného zákona na potrestaní práve tohto páchatel'a, pričom tento záujem je čo do intenzity rovnaký s právom odoprieť vypovedať proti takej osobe podľa § 130 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku - teda právom poškodeného vyjadreným ako jeho záujem netrestať takého páchatel'a, ktorého trestný postih by pre poškodeného právom predstavoval vlastnú ujmu;
- b) musí ísť o niektorý z taxatívne uvedených trestných činov tak, ako sú tieto presne označené v § 211 ods. 1 Trestného zákona a napokon; a
- c) nesmie ísť o trestný čin, ktorým bola spôsobená smrť alebo poškodeným je štát, obec, vyšší územný celok, právnická osoba s majetkovou účasťou štátu alebo právnická osoba, ktorá hospodári s verejnými

financiami.

Vo vzťahu k vyššie uvedenému možno ešte uviesť, že základ inštitútu súhlasu poškodeného spočíva v tom, že trestné stíhanie môže byť začaté a už v začatom trestnom stíhaní možno pokračovať len so súhlasom poškodeného, pričom sa to týka len taxatívne ustanovených trestných činov. Ide o naplnenie hmotnoprávnej podmienky. Ďalšou podmienkou pre uplatnenie práva poškodeného súhlasiť s trestným stíhaním je, že musí ísť o trestné stíhanie voči osobe, ktorá je vo vzťahu k osobe poškodenej takou osobou, voči ktorej má právo odoprieť výpoveď. Sú to príbuzní v priamom rade (predkovia a potomkovia), súrodenci, osvojitelia, osvojenci, manžel, druh a taktiež voči iným osobám v rodinnom alebo obdobnom pomere, ktorých ujmu by poškodená osoba pociťovala ako vlastnú (napr. švagrovstvo). Ide o naplnenie procesnoprávnej podmienky.

Dovolací súd nezistil naplnenie uvedených dovolacích dôvodov, keďže nedošlo k naplneniu procesnoprávnej podmienky. Vychádzajúc zo zápisnice o výsluchu poškodeného z 22. decembra 2012 (č. l. 48), v ktorej uviedol, že k menovanému nie je v žiadnom príbuzenskom a ani inom obdobnom pomere, z čoho je evidentné, že nejde o trestné stíhanie voči osobe, ktorá je vo vzťahu k osobe poškodenej takou osobou, voči ktorej má právo odoprieť výpoveď. Z tohto dôvodu nemožno konštatovať, že by v predmetnej veci došlo k porušeniu zásad trestného konania a tým nemohlo dôjsť ani k naplneniu dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. f) a písm. k) Trestného poriadku a nebol ani zistený dôvod neprípustnosti trestného stíhania (§ 9 Trestného poriadku).

Tieto dôvody viedli najvyšší súd k záveru, že v posudzovanej veci dôvody dovolania nie sú zjavne splnené, a preto dovolania obvineného L. V. a syna obvineného Y. V. podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku na neverejnom zasadnutí odmietol.

Uznesenie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.